

Sygn. akt: I C 326/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2022 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko E. P.

o zapłatę

I. W sprawie z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko E. P. o zapłatę kwoty 11.321,76 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami postępowania:

1. Zasądza od pozwanej E. P. na rzecz powódki (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 4.876,58 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt sześć złotych 58/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9.05.2021 r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego między stronami.

II. W sprawie z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko E. P. o zapłatę kwoty 3.350,60 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami postępowania:

1. Oddala powództwo.
1. Zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt. I C 326/21 (IC 328/21)

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. P. kwoty 11.321,76 złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 9.05.2021 r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu. Powód oparł roszczenie na zawartej z

pozwaną w dniu 28.08.2019 r. umowie pożyczki nr (...) oraz podpisanym przez pozwaną wekslu, zgodnie z którym pozwana zobowiązała się do zapłaty dnia 8.05.2021 r. kwoty 11.321,76 zł. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana poprzez podpisanie weksla, zobowiązała się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu, stąd też powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, a po bezskutecznym upływie określonego terminu, skierował niniejszy pozew. Nadto powód podał, że pozwana, podpisując kalendarz spłaty rat znała doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty, zaś roszczenie z tytułu umowy pożyczki spłaciła jedynie częściowo.

Nadto powód (...) **S.A. w B.** w oparciu o tożsame okoliczności faktyczne wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. P. kwoty 3.350,60 złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6.05.2021 r. do dnia zapłaty, domagając się jednocześnie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Powód oparł przedmiotowe roszczenie na zawartej z pozwaną w dniu 20.03.2018 r. umowie pożyczki nr (...) oraz podpisanym przez pozwaną wekslu, zgodnie z którym pozwana zobowiązała się do zapłaty dnia 5.05.2021 r. kwoty 3.350,60 zł. Jak wskazał powód, z teź umowy również pozwana nie wywiązała się.

Sprawy objęte powyższymi pozwami zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą I C 326/21 (art. 219 k.p.c.).

Pozwana **E. P.** nie uznała powództw i wniosła o ich oddalenie. Nadto domagała się zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej. W uzasadnieniu pozwana podała, że nie było podstaw do wypełnienia weksla, a przy tym również ów weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową wbrew postanowieniom wynikającym ze stosunku podstawowego. Wskazała przy tym, że powód nie miał legitymacji do wypełnienia weksla, a także nie doszło do zawiadomienia pozwanej o wypełnieniu weksla. Nadto zarzuciła nieudowodnienie roszczenia ze stosunku podstawowego tak co do zasady, jak i co do wysokości. Wreszcie, zdaniem pozwanej dochodzone roszczenie rażąco narusza interes pozwanej – konsumenta, zaś dochodzone przez powoda roszczenie nie jest wymagalne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28.08.2019 (...) S.A. w B. jako pożyczkodawca oraz pozwana E. P. jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała pożyczkę w wysokości 9.000,00 zł. Zgodnie z zawartą umową pozwana miała dokonać spłaty pożyczki w 36 równych miesięcznych ratach po 580,00 zł każda w łącznej wysokości 20.880,00 zł. Termin ostatniej raty przypadał na 7.09.2022 r. Dodatkowo pożyczkodawca naliczył opłatę przygotowawczą w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 7.771,00 zł, odsetki w kwocie 2.880,00 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...) w wysokości 1.100,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 20.888,00 zł.

(dowód: umowa pożyczki - k. 91-94v,

harmonogram spłat – k. 95)

Zabezpieczeniem pożyczki był weksel własny in blanco nie na zlecenie, którego ważność strony określiły w umowie do momentu spłaty zobowiązań pożyczkobiorcy z tytułu tej umowy. Integralną częścią przedmiotowej umowy była deklaracja wekslowa, regulująca tryb i terminy upoważniające pożyczkodawcę do wypełnienia weksla.

(dowód: deklaracja wekslowa – k. 96,

weksel – k. 4)

Pozwana E. P. przekazała na rzecz powoda łącznie kwotę 9.122,00 zł tytułem spłaty pożyczki z dnia 28.08.2019 r. nr (...).

(dowód: karta klienta – k. 48-48v, okoliczność przyznana przez powoda)

W dniu 8.04.2021 r. powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki nr (...) z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i informacją o wypełnieniu weksla. Powód wskazał, że dług pozwaną obejmuje kwotę 11.254,00 zł niespłaconej pożyczki oraz 67,76 zł jako odsetki umowne od niespłaconych w terminie rat pożyczki. Pozwana otrzymała w/w wypowiedzenie umowy pożyczki dnia 15.04.2021 r.

(dowód: wypowiedzenie z potwierdzeniem doręczenia – k. 99-100)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, co wynika przede wszystkim z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy. Sprawy objęte złożonymi przez powoda pozwami zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą I C 326/21 (art. 219 k.p.c.). Powód otrzymał odpowiedzi na pozew złożone przez pozwaną w odniesieniu do każdej z połączonych spraw.

Rozstrzygając roszczenie powoda wynikające z zawartej z pozwaną umowy pożyczki nr (...) z dnia 28.08.2019 r. w ocenie Sądu zarzuty pozwaną zmierzające do zakwestionowania łączącego ją z powodem stosunku zobowiązaniowego okazały się całkowicie nietrafione. Jakkolwiek bowiem pozwana konsekwentnie kwestionowała zasadę swej odpowiedzialności wobec powoda, to jednak zaakcentować należy, iż pozwana ową pożyczkę niewątpliwie spłacała, dokonując częściowej zapłaty na poczet owej umowy. Jednocześnie pozwana podnosząc tego typu zarzuty w żaden sposób nie zakwestionowała autentyczności własnoręczności podpisu złożonego pod umową pożyczki. Trudno zatem, wobec spłat dokonywanych przez pozwaną, a przy tym również wobec treści zaoferowanych przez powoda dokumentów zaopatrzonych we własnoręczny podpis pozwaną kwestionować łączący strony stosunek zobowiązaniowy. Tym samym nie budziła wątpliwości legitymacja powoda do wypełnienia weksla. W ocenie Sądu tak ukształtowane zarzuty pozwaną jawią się wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostała ewentualna wysokość zobowiązania pozwaną wobec powoda, a to wobec wpłat dokonywanych przez pozwaną.

Analizując roszczenia powoda Sąd w pierwszej kolejności dostrzegł oparcie owych roszczeń o weksel i związane z tym unormowania. Niewątpliwym przy tym jest, że weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksla regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z w/w deklaracją wierzyciel upoważniony był do wypełnienia weksla m.in. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty należności w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Jednocześnie deklaracja wekslowa przewidywała, że pożyczkodawca będzie mógł wypełnić weksel wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy. Identyczne zapisy znalazły się również w samej umowie pożyczki, a to w pkt 3.

Odnosząc się w tym miejscu do samej treści weksla stwierdzić należy, że kwota niespłaconej pożyczki wpisana tamże przez stronę powodową co do zasady nie przekracza kwot wynikających z harmonogramu spłat dokonywanych przez pozwaną. Przed wypełnieniem weksla pozwana uiszczała zadłużenie wynikające z umowy pożyczki w łącznej wysokości 9.094,00 zł. Kwota ta wynika z harmonogramu wpłat, przy czym, wedle powoda pozwana spłaciła kwotę 9.122,00 zł. Kwota 11.321,76 zł wskazana została w wypowiedzeniu umowy pożyczki jako suma kwot: 11.321,76 zł niespłaconej pożyczki oraz 67,76 zł tytułem odsetek umownych. Oznacza to, że już samo wypowiedzenie umowy powinno opiewać na kwotę nieco wyższą, albowiem po uiszczeniu przez pozwaną 17 rat, pozostała kwota 11.786,00 zł (20.880,00 zł – 9.094,00 zł). Z kolei kwota 67,76 zł wskazana w wypowiedzeniu i wpisana na wekslu stanowi odsetki umowne dzienne, obliczone na podstawie pkt 4.1 postanowień umowy, zgodnie z którym pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie. Wyliczenia owych odsetek znajdują się na k. 90 i prawidłowości ich wyliczenia pozwana nie kwestionowała. Powyższe prowadzi do wniosku, że w tym zakresie weksel został wypełniony prawidłowo i odpowiada realnej wysokości zadłużenia pozwaną (został wypełniony na mniejszą kwotę).

W związku z powyższym, analiza zestawienia wpłat pozwanej przedłożonego przez powoda prowadzi do konkluzji, że strona powodowa wypełniła obowiązek udowodnienia zarówno istnienia porozumienia wekslowego oraz jego treści, a to w zakresie kwoty niespłaconej pożyczki oraz umownych odsetek dziennych, jak i częściowego spełnienia świadczenia przez pozwaną, wynikającego z umowy pożyczki. Pozwana w tym zakresie nie zaferowała żadnych środków dowodowych, zmierzających do wykazania swoich twierdzeń.

Wskazać należy, że powód zgodnie z deklaracją wekslową i umową pożyczki, mógł wypełnić weksel jedynie po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. Wskazany obowiązek powoda w zakresie wezwania pozwanego do uregulowania zaległości przed wypełnieniem weksla stanowił warunek niezbędny dla wykazania poprawności wypełnienia tegoż weksla. Warunek ów w ocenie Sądu został spełniony, albowiem powód przedstawił dowód nadania wezwania z dnia 11.03.2021 r., z którego wynika, że doręczono pozwanej przesyłkę dnia 16.03.2021 r. (vide: k. 97-98). Zdaniem Sądu nadto powód skutecznie wypowiedział pozwanej umowę pożyczki (k. 99-100). Skoro zaś umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana to zarzut pozwanej o braku wymagalności roszczenia również należało uznać za nieuzasadniony.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej odnośnie stosunku podstawowego (umowy pożyczki) wskazać należy, że to na pozwanej, jako zobowiązanej z weksla ciążył ciężar dowodu odnośnie zgłoszonych zarzutów co do stosunku podstawowego (umowy pożyczki). Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt III CSK 100/13 przepis art. 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe obciąża dłużnika wekslowego ciężarem udowodnienia okoliczności w nim wymienionych w celu zwolnienia się z zobowiązania wekslowego. Sąd dostrzegł, że wprawdzie pozaodsetkowe koszty kredytu pozwanej nie przekraczają ustawowej wysokości, albowiem po dokonaniu wyliczeń według ustawowego wzoru: $(9.000 \times 25\%) + (9000 \times (\dots) \times 30\%)$ Sąd uzyskał wynik (...) na poziomie 10.135,48 zł, zaś w sprawie wysokość owych kosztów wyniosła 9.000 zł. Niezależnie jednak od tego Sąd uznał za zasadny zarzut pozwanej dotyczący stosowania w umowie pożyczki niedozwolonych klauzul umownych, zastrzegających opłaty nienależne i rażąco wygórowane. W realiach przedmiotowej sprawy umowa pożyczki łącząca strony przewidywała obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 7.771,00 zł. Prowizja owa jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, pobieranym za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, co więcej - art. 5 pkt 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, iż wysokość prowizji za udzielenie pożyczki jest w przedmiotowej sprawie zbyt wysoka w stosunku do kwoty udzielonej pożyczki oraz ogólnego zadłużenia pozwanej, jak również wygórowana w stosunku do kosztów i nakładu pracy poniesionych przez powoda. Zastrzeżona przez pożyczkodawcę w umowie pożyczki prowizja w wysokości stanowiącej niemal 87 % wypłaconej faktycznie pozwanemu kwoty niewątpliwie kształtuje prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Sąd doszedł do wniosku, iż postanowienia umowne w tym zakresie rażąco naruszają interesy konsumenta, sprzeciwiają się dobrym obyczajom, a zgłoszone żądanie stoi w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa do wynagrodzenia. Tym samym uznać należało, że ustalona przez powoda prowizja za udzielenie pożyczki stanowi kwotę rażąco wygórowaną, która na podstawie art. 5 k.c. winna podlegać miarkowaniu do wysokości maksymalnie 40 %, tj. do kwoty 2.700,00 zł. Należy zaakcentować przy tym, że pozwana tytułem zawartej umowy pożyczki otrzymała 9.000 zł, zaś powód wynagrodzenie, opłatę przygotowawczą i odsetki, łącznie przekraczające kwotę faktycznie udzielonej pozwanej pożyczki. Tak określone w umowie obciążenie pożyczkobiorcy mogło się okazać dla niej rujnujące, pożyczkodawcy natomiast przysparzało korzyści nie dających się uzasadnić żadnymi racjami. Tymczasem rażące zachwianie ekwiwalentności świadczeń przesądza o sprzeczności z zasadami współżycia społecznego wyrok Sądu Najwyższego w z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, Legalis nr 92767).

W świetle powyższych uwag Sąd uznał, że powód z tytułu zwrotu pożyczki powinien otrzymać od pozwanej: 9.000 zł jako zwrot kapitału, 129 zł jako opłatę przygotowawczą, 2700,00 zł jako prowizję (30% x 9.000,00 zł), kwotę 1.100,00 zł tytułem korzystania przez pozwaną z (...) oraz 67,76 zł tytułem odsetek umownych z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki (vide: k. 90). Nadto Sąd uwzględnił kwotę 2.169,58 zł tytułem odsetek,

zamiast kwoty 2.880 zł ustalonej w umowie, albowiem umowa pożyczki została wypowiedziana w dniu 8.04.2021 r. z zachowaniem terminu 30 dni, zaś w wypowiedzeniu umowy wskazano, że po upływie 30 dni powód rozpocznie naliczanie odsetek umownych, których będzie dochodzić przed sądem. Od dnia 7.05.2021 r. wysokość odsetek umownych wynosiła 710,42 zł (vide: harmonogram spłat na k. 95), a zatem o tę kwotę należało pomniejszyć kwotę odsetek określoną w umowie. Uwzględniając, że pozwana, z tytułu zawartej umowy pożyczki spłaciła łącznie 9.122,00 zł (powód tej okoliczności nie kwestionował), i uwzględniając jednocześnie, że winna z tytułu spornej umowy pożyczki zapłacić powodowi kwotę 13.998,58 zł, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.876,58 zł (13.998,58 zł - 9.122,00 zł) z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 28.08.2019 r. O powyższym orzeczono jak w pkt I ppkt 1 sentencji wyroku na podstawie art. 720 k.c. Należy przy tym wskazać, że pozwana nie zakwestionowała skutecznie obowiązku zapłaty kwoty 1.100 zł tytułem kosztów korzystania z uprawnienia w ramach (...). Pozwana wezwana do osobistego stawienia w związku z zamiarem jej przesłuchania w charakterze strony i z pouczeniem, że jej nieusprawiedliwione niestawienie spowoduje pominięcie przesłuchania jej w charakterze strony – pomimo należytego zawiadomienia nie stawiała się i nie podjęła jakiejkolwiek inicjatywy celem poparcia swego stanowiska. Tym samym pozwana pozbawiła Sąd możliwości weryfikacji, czy w związku z zawarciem spornej umowy pożyczki mogła nie zgodzić się na usługę (...), której koszt wyniósł 1.100 zł. W tej sytuacji Sąd uznał, że obciążenie pozwanej ową kwotą było w pełni uzasadnione.

W odniesieniu do żądania odsetek w przedmiotowej sprawie wskazać należy, że w oparciu o regulację zawartą w art. 48 prawa wekslowego zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4.876,58 zł. Jak wskazuje literatura przedmiotu w przypadku weksli płatnych w oznaczonym dniu (z terminem płatności) oprocentowanie kapitału, jeżeli zostało przez strony ustalone musi zostać uwzględnione z góry, przy oznaczeniu sumy wekslowej, co oznacza, że wierzyciel oblicza odsetki od kapitału i dolicza je do niego, a co łącznie stanowi sumę wekslową, dokładnie w wekslu oznaczoną. Natomiast czym innym są odsetki za opóźnienie w zapłacie sumy wekslowej, których wierzyciel może żądać na podstawie art. 48 pkt 2 prawa wekslowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9.07.2015 r., V Aca 8/15, OSA/Kat.2015 nr 4, poz. 3, L.). Wynikająca z art. 5 prawa wekslowego klauzula oprocentowania ma zastosowanie tylko do weksli płatnych za okazaniem lub pewien czas po okazaniu. Żądanie zasądzenia odsetek w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt I ppkt 2 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Regulacja zawarta w tym przepisie ma zastosowanie w wypadku częściowego uwzględnienia żądań. W takiej sytuacji decydować o zwrocie kosztów procesu będzie stosunek poniesionych kosztów przez obie strony oraz zakres wygranej przez każdą ze stron, a wyjątkowo charakter sprawy. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów procesu strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 60 %, a strona pozwana w 40 %. Po stronie powoda Sąd uwzględnił kwotę 750 zł tytułem opłaty sądowej. W tej sytuacji pozwaną należało obciążyć kwotą 300,00 zł (750,00 zł x 40%), o czym orzeczono jak w pkt I ppkt 3 sentencji. Koszty zastępstwa procesowego, na zasadzie art. 100 k.p.c. zostały wzajemnie zniesione, skoro pozwana wygrała proces niemalże w połowie. Mając to na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I ppkt 4 sentencji wyroku.

Rozstrzygając roszczenie powoda wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 20.03.2018 r. Sąd dostrzegł, że pomimo szeregu zarzutów prezentowanych przez pozwaną powód w żaden sposób nie wykazał dochodzonego roszczenia. Pozwana po doręczeniu pozwu w sprawie I C 328/21 (połączonej później do wspólnego rozpoznania ze sprawą I C 326/21) złożyła odpowiedź na pozew prezentując tożsame zarzuty jak w odpowiedzi na pozew w sprawie dotyczącej umowy pożyczki nr (...) z dnia 28.08.2019 r. W odpowiedzi na pozew znajduje się oświadczenie o tym, że odpis tejże odpowiedzi na pozew został wraz z załącznikami nadany przesyłką poleconą pełnomocnikowi powoda. Pomimo to powód w żaden sposób nie ustosunkował się do zarzutów pozwanej dotyczących umowy pożyczki nr (...) z dnia 20.03.2018 r. Tym samym wobec braku jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej brak było podstaw do uznania, by tenże stosunek zobowiązaniowy łączył strony. Powód przedłożył jedynie wypełniony weksel, a także wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 5.04.2021 r. oraz deklarację wekslową. Nie zaoferował jednak umowy pożyczki nr (...) z dnia 20.03.2018 r., harmonogramu spłat, karty klienta dla tejże umowy, ani jakichkolwiek innych

środków dowodowych. Brak było tym samym podstaw do uwzględnienia powództwa. Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. W sprawie z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko E. P. o zapłatę kwoty 3.350,60 zł obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciążał niewątpliwie powoda. W ten sytuacji powództwo to należało oddalić, o czym Sąd orzekł jak w pkt II ppkt 1 sentencji wyroku na podstawie art. 6 k.c.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez pozwaną należało zaliczyć kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nie zasługiwał przy tym wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, albowiem byłoby to nieadekwatne do nakładu pracy pełnomocnika i charakteru przedmiotowej sprawy. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt II ppkt 2 sentencji wyroku.